

Okupacja Placu Tahrir w Egipcie

10 lipca 2011

EGIPT. Po wielkich demonstracjach 8 lipca, zwołanych pod hasłem „Piątku Determinacji”, tysiące osób podjęły okupację Placu Tahrir w Kairze, stanowiącego ikonę rewolucji egipskiej od czasu styczniowo-lutowego powstania, które doprowadziło do obalenia długoletniego dyktatora Egiptu Hosniego Mubaraka.

Demonstracje odbywały się pod hasłem „Krew męczenników”, a głównym wzniesionym podczas nich żądaniem pozostawało pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osób odpowiedzialnych za krwawe represje wobec powstańców.

Uczestnicy obecnej pikiety ustawili dziesiątki namiotów na centralnej wysepce placu oraz w okolicach Meczetu Omara Makrama. Plac Tahrir pozostaje całkowicie zajęty przez protestujących, w związku z czym pozostaje zamknięty dla ruchu.

Deklarują oni, że nie opuszczą Tahrir, dopóki nie zostanie spełnionych ich siedem żądań.

Żądają oni po pierwsze natychmiastowego uwolnienia wszystkich cywilów, skazanych już po wybuchu rewolucji przez sądy wojskowe, oraz ponownego rozpatrzenia ich spraw przez sądy cywilne, jak wreszcie całkowitego zakazu sądenia cywilów przez sądy wojskowe.

Drugim żądaniem pozostaje ustanowienie specjalnego trybunału, mającego osądzić osoby odpowiedzialne za zabijanie cywilów w okresie powstania rewolucyjnego, jak też natychmiastowe odwołanie ze stanowisk wszystkich odpowiedzialnych za ten proceder oficerów policji.

Trzecim żądaniem jest dymisja obecnego ministra spraw

wewnętrznych Mansura el-Essawiego oraz zastąpienie go przez osobę nie pełniącą funkcji wojskowych, jak też opracowanie i wprowadzenie w życie planu przekształcenia całego ministerstwa spraw wewnętrznych oraz zaprowadzenia nad nim kurateli sądowniczej.

Czwarte żądanie to dymisja obecnego prokuratora generalnego.

Piąte żądanie mówi o postawieniu Hosniego Mubaraka i członków jego rządu przed sądem za zbrodnie popełnione przeciwko narodowi egipskiemu.

Szóste żądanie stanowi o anulowaniu obecnego budżetu państwa oraz uchwaleniu takiego budżetu, który jasno uwzględni oczekiwania i potrzeby biednych Egipcjan i którego przyjęcie poprzedzi rzeczywista debata publiczna.

Siódme żądanie traktuje o jasnym określeniu prerogatyw sprawującej obecnie władzę Najwyższej Rady Wojskowej, tak by nie kolidowały one i nie ograniczały uprawnień rady ministrów. Po jej oczyszczeniu z reliktywów starego reżimu premier ma mieć pełną możliwość mianowania doradców i ministrów.

W okupacji Placu Tahrir nie biorą oficjalnie udziału członkowie Bractwa Muzułmańskiego oraz ugrupowań salafitów. Jedną z partii, które oficjalnie poparły tę formę protestu, jest natomiast utworzona po powstaniu przeciw władzy Mubaraka Demokratyczna Partia Pracy, zrzeszająca m.in. trockistów.

Masowe demonstracje z 8 lipca miały miejsce w Kairze i w innych miastach, takich jak m.in. Aleksandria, Suez, Szarm el-Szejk, Asjut, Luksor, Asuan, Port Said, Kena, Mahalla el-Kobra, Tanta, Damietta, Sohag i Naga Hamadi. Dramatyczny przebieg miały wczorajsze protesty w Beni Suif, gdzie rodziny aresztowanych szturmowały z bronią palną i nożami posterunek policji, raniąc kilku funkcjonariuszy i uwalniając około 20 aresztowanych.

Również obecne protesty kontynuowane są też w innych miastach.

Opracowanie: Paweł Michał Bartolik

Źródło: [Lewica](#)